

Followers

Christian Yde Frostholt om statusopdatering som ritual

S IDDER I EN mørkelagt kupé,” skriver jeg på mobilen. Mine øjne har stadig ikke omstillet sig. Først langsomt toner de andres konturer frem i vognen omkring mig. Vi er flere end først antaget herinde, og ikke så få af ansigterne bliver næsten overnaturligt oplyst af skærme eller små display. Ligesom mit eget må blive det.

”Nyder at lade mig transportere,” tilføjer jeg og sender.

Jeg er netop stået af en halvtom bus, der har kørt sin egen snørklede rute i solnedgangen. Nu har jeg ikke længere travlt med at nå frem.

Kun med at synke ind i min udsigt fra vinduet i det underligt dunkle tog på vej tværs over Sjælland og så at lytte til musikken. Det er, som om det er noget, jeg har glemt at gøre længe.

”Lader tiden gå igennem mig,” taster jeg. Men sletter formuleringen igen uden at sende den af sted. Så giver apparatet sit diskrete lille blip.

”Kører også i sommernatten,” kommer det fra @misterupdate.

”Sindssyg himmel nu,” skriver @lillianna.

”Man kunne overveje, om det overhovedet er forsvarligt at beholde et tog i rute, når lyset er gået i samtlige vogne,” taster jeg selv.

Men hvad skulle der egentlig kunne ske? Alting føles så meget bli-dere i mørket. Også selv om ingen besvarer hinandens blikke. Udstillet, men uden at afsløre os, sidder vi hver for sig og taster.

Hvis ikke vi, som kvinden lidt længere nede ad rækkerne, snakker i hele to telefoner. Hun var i færd med at aflæse nummeret på den ene og trykke det på den anden, da jeg gik forbi hende. Nu genlyder hendes stemme højt helt herhen, og havde det ikke været for høretelefonerne, var min nye tålmodighed nok sluppet op. For jo, den er der endnu, vreden, og den kan når som helst flamme op. Det er, som om hun er den eneste her, der ikke har forstået, at mørke også betyder stilhed. Det giver hende måske ligefrem illusionen af at være alene? I det mindste taler hun et uforståeligt sprog.

”Troede lige, vi var blevet enige om, at det var passé at bruge telefoner til at snakke i?” skriver jeg og smiler, da jeg slipper sætningen af sted. I håb om, at de, der måtte følge mine ord i disse minutter, også kan holde trit med mine tanker. Det tavse fællesskab.

”Virkelig ærgerligt ja, at de nåede at opfinde mikrofonen før tasterne ;-),” kommenterer @lillianna.

Manden skrår over for mig taster lige så uophørligt. Jeg genkender hans kropssprog fra mig selv. Også han kun med én hånd.

”Bliver begloet af en fremmed, jeg næsten ikke kan se i skumringen”, lyder @misterupdates nyeste opdatering.

Jeg indrømmer, at mørkets ro allerede er ved at fortage sig. Telefonkvinden ler så hysterisk, at det runger i hele rummet, og jeg planlægger mere end én gang at prøve at fange hendes opmærksomhed. Men jeg ved det jo udmærket: Det vil ikke fungere. Man er sikkert også i sin gode ret til at råbe, så snart det ikke er en hvilekupé. Så hellere selv kapitulere og skifte vogn.

Med lukkede øjne prøver jeg at koncentrere mig om, hvordan min næste sætning skal lyde. Har lyst til at beskrive de få elementer, jeg kan se af manden overfor – det faste greb om den ridsede iPhone, stilbrudet med Simpsons-sokkerne – men jeg holder mig tilbage. Han kunne jo være en follower i mere end én forstand.

Også jeg skriver under dæknavn, på tredje måned. Først helt uden tilhørere, men pludselig gik der hul. Det hjalp en hel del, at jeg selv begyndte at følge andre: udelukkende ukendte – de kendte nægter jeg adgang. Jeg lytter til stemmerne og taler ind i koret. Det er som at være på rejse sammen, dele oplevelser og drømme. Hvilket minder mig om, hvad @petrux skrev i morges, netop som jeg vågnede i sommerhuset:

”I nat drømte jeg, jeg var asylansøger. Ikke for alvor, snarere som en slags praktik. Men det skred. Det blev langsomt mere virkeligt.”

På en eller anden måde har jeg båret hans (eller hendes?) drøm med igennem dagen.

Min egen første status kom hende fra sommerhuskiosken et kvarter senere:

”Er et dårligt vidne”. Og to minutter efter: ”Har overværet et hold-up, men havde høretelefoner på. Det lignede mere en ballet, og jeg kom til at le. Ved ikke, om røveren så det.”

Jeg var kun lige stået ud af sengen og havde tilbagelagt den korte cykeltur langs markerne, før jeg stod ansigt til ansigt – eller rettere til måske – med forbryderen, som må have forstået, at jeg var for søvndrukken til at udgøre nogen trussel. Og før jeg så mig om, var han forsvundet ud i en bil, som jeg ikke engang huskede farven på bagefter (mørkeblå?).

Bag disken stod ekspedienten rød i ansigtet og stirrede på mig, uvis om jeg skulle henrette eller frelse ham. Det var først dér, jeg rigtig fik øjnene op for, at der blot tredive sekunder forinden havde været rettet et våben imod både ham og mig. Jeg fik kun langsomt trukket høretelefonerne af og slukket helt for musikken.

Og nej, det var heller ikke mig, der ringede efter politiet. Men jeg blev og ventede sammen med ham de lange minutter, til betjentene nåede frem. Hvorefter jeg hurtigt fik lov at slippe.

Først på vejen tilbage var det, at vreden ankom med fuld kraft. Jeg måtte stå af cyklen og lægge posen med rundstykker, som ekspedienten apatisk havde foræret mig, i vejkanen, mens jeg tastede, for én gangs skyld med begge hænder:

”Er sådan en røver overhovedet klar over, hvilken ravage han laver i en kiosspassers liv, for et par sølle tusind?”

Af en eller anden grund fik jeg ikke fortalt de andre i sommerhuset →

140 tegn har man pr. besked, og jeg er blevet temmelig god til at veje mine ord. Jeg sender velanrettede stikpiller af sted til alt fra tankeløse voldsmand og uhæmmede telefonsælgere til uopmærksomme idioter, jeg møder på min vej.

om hændelsen, da endelig jeg var tilbage. Måske fordi det var morgen. Og når jeg ikke har fået sagt en ting ved den førstgivne lejlighed, bliver det nærmest umuligt for mig senere. Det er muligvis dér, det begynder.

”Truslen er næsten den værste vold,” nøjedes jeg med at taste til de ukendte, i smug for de andre i huset, der helt tydeligt er trætte af alle de små signaler, jeg i tide og utide absolut skal have sendt af sted. Og jeg forstår dem faktisk udmærket. Det er den slags, jeg selv kan blive stikket over normalt. Ikke mindst, når det er ved at koste mig livet: når en bilist for eksempel synes, det er vigtigere at svare ungerne på sms'en end at bruge spejlet, når hun svinger.

Alle de mennesker, som konstant må være til stede i mindst to virkeligheder samtidig, for at det rigtigt batter, hører jeg mig selv tænke. Mens jeg lykkeligt taster videre på min egen parallelsamtale.

”Tænker tilbage på vidneforklaringen i morges,” tilføjer jeg nu. ”Jeg glemte faktisk en detalje.”

”Hvilken?” spørger @misterupdate mig lidt for hurtigt.

Jeg ser uvilkårligt op på manden i mørket overfor, der godt nok ser ud til at være opslugt af en film nu. Men jeg tøver lidt ved tasterne.

Det er noget, jeg hæftede mig ved, nøjagtig sekundet før, jeg forstod, at det var et røveri. Det må være derfor, jeg kunne glemme det på så kort tid. Jeg betragtede oprinnet som en slags stumfilm, imens jeg skimmede avisernes overskrifter på hylden, selv om jeg egentlig har lovet mig selv at lade være (jeg holder ferie – også fra dem og alt det, de sætter i gang i mig). Men så var det, jeg blev distraheret af den formummede mand foran mig i køen, som flaksede uroligt med sin venstre hånd bag om ryggen. Som om han prøvede at nå noget. Øjeblikket efter han må have rakt den frem mod disken og stukket sedlerne i lommen, men den del gik jeg altså glip af.

”Den tatoverede ring om langfingeren,” skriver jeg langsomt.

Den var utroligt gennemført lavet. På afstand den perfekte illusion. En vielsesring af den mere hardcore slags, ”til døden jer skiller”, eller simpelthen bare én gang for alle: fuck-fingeren til det hele? Formodentlig det sidste. Så er vi måske i virkeligheden ikke så forskellige endda? Et subtilt ”rend mig” båret som smykke – eller 30-40 daglige opstød via mobilen. Hvad er egentlig forskellen?

140 tegn har man pr. besked, og jeg er blevet temmelig god til at veje mine ord. Jeg sender velanrettede stikpiller af sted til alt fra tankeløse voldsmænd og uhæmmede telefonsælgere til uopmærksomme idioter, jeg møder på min vej.

”Bare fordi du har fået købt cykelhjelm, gør det dig jo ikke udødelig,” som jeg skrev på Åboulevarden forleden, og vel at mærke ikke, mens jeg selv cyklede.

Mine ”hilsener” går til journalisterne, når jeg hører deres reportager om ”muslimerne”, ”kvinderne”, ”homoerne” og ”de unge” – og hvor-

dan de siger ”dem” – som om det var fjerne stammer, de snakkede om, og ikke nogen af deres egne lyttere og seere.

Men jeg skriver også til pacifisterne, der alligevel ikke kan styre deres aggression og bliver nødt til at kaste med sten. Og til de uniformerede mænd, der ikke kan forvalte deres autoritet og føler sig nødsaget til at slå på mennesker, som bogstaveligt talt ligger ned. For slet ikke at tale om dem, der tager beslutningerne og som ikke forstår at tage raseriets signaler alvorligt.

”Nej, man har det ikke sjovere henne i skolen dagen efter, selv om det var éns mors hovedtørklæde, der var baggrundsbillede i tv-avisen”, taster jeg over kaffen.

Og ”nej, det er ikke blevet okay at sige ’neger’ igen (og det ved du jo også godt),” skriver jeg til fyren, som netop har underholdt et proppet S-tog med sin private, øretæveindbydende mobilsamtale.

Men han modtager jo nok ikke beskeden, vel? I det mindste får jeg luft for min egen indestængthed, inden den vokser sig for stor. I selve situationen får jeg det aldrig. Ligesom jeg selvfølgelig ikke tysser på telefonkvinden – for slet ikke at sige går hen og taler med hende – højst prøver jeg et enkelt patetisk sigende blik i mørket. Og jo, nu glemte jeg hende næsten.

Ordenes små messende kæder bliver som den slags melodier, folk nynner eller fløjter for at berolige sig selv, uden at de længere kan høre dem. ”Føler mig som kæderyger, bare med ord”, som @lillianna skrev forleden. Klart én af mine favoritter.

Lysende glider Høje Taastrup station ind i vinduesfeltet. Jeg er allerede milevidt fra eftermiddagens havbad, der ellers midlertidigt fik dulmet ophidselsen og bragt mig tilbage til fælleskabet i huset. Det sidste par timer, før jeg uopsætteligt måtte tilbage til byen. Men inderst inde er jeg stadig for rystet. Gad vide, om dén kioskpasseer nogensinde vender tilbage og bager snegle? Er der nogen, der tager hånd om ham nu?

”Jeg kunne ønske alle danskere havde asylansøgerdrømme,” svarer jeg forsinket @petrux, ”bare en gang imellem.”

Lyset fra perronen falder ind på den tomme plads overfor. Imens jeg har siddet og set ud, er manden diskret fortrukket. Men han viser sig aldrig på perronen.

”Er du egentlig en pige eller en fyr?” spørger @misterupdate mig.

Jeg ser mig omkring i kupeen, der er tom nu. Også telefonkvinden er stået af, hun står og snakker videre på rulletrappen. Så sætter togstammen i gang igen, og det er, som om mørket har vokset sig tæt. Det eneste, der står klart for mig efterhånden, er de røde ord ”Toget er forsinket” på lystavlen over døren. Og så at toilettet er optaget.

”Røver du også banker?” spørger jeg tilbage, før jeg rejser mig og går ned ad mellemgangen. ✕

KASPAR KAUM BONNÉN

MAJA ELVERKILDE

INA MERETE SCHMIDT

SIDSEL FALSIG PEDERSEN

JOKUM ROHDE

KATINKA MY JONES

PETER HØJRUP

NINA SØS VINTHER

NIELS FRANK

CAMILLA CHRISTENSEN

CHRISTIAN YDE FRØSTHOLM

RENÉ JEAN JENSEN

RITUALER

Alle går vi og har vores ritualer. Ud & Se bad 12 danske forfattere om at skrive hver sin novelle med udgangspunkt i ordet ritualer. Dette er Christian Yde Frostholt bidrag, som skulle have været bragt i novembernummeret af bladet. Novellen var ment som en hyldest til togrejsen, men blev sløjft – ikke af litterære, men af sikkerhedsmæssige årsager. Ifølge Ud & Se's overordnede redaktion af ”hensyn til de mennesker, der arbejder i DSB's tog, og for hvem fx spørgsmålet om sikkerhedsprocedurer er virkelighed, hverdag og alvor”. Forfatteren har modtaget sit honorar og synes derfor også, at et udvalg af togpassagererne skal have mulighed for at læse teksten i de rette omgivelser og dømme selv. Du kan downloade flere eksemplarer på cyf.dk/followers og give dem til andre togrejsende.